

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Csontbarlangok Caunes mellett, Aude-megyében. — Marcelles de Serres e' tárgyról következőket közlött a' francia akademiával. — Midőn 1824-ben a' lunel-vieili csontbarlangokat feltalálták, gyanítám, hogy e' tüneménynek általánosnak kellenni, 's mivel az a' képletektől, melyekből a' földalatti barlangok állnak, független vala, hogy olyan csontokat minden időszaki barlangban találandnak. Sejtés soha jobban nem valósult; mért azóta csak francia ország déli részeiben 20-nál többet leltem, 's nem kevésbé szaporodott számuk a' földgömb minden pontján. A' caunesi barlangok csontjai vereses iszapba temetvék, mely sok, nagyobbára mészszerű kovával van elvegyülve, ahoz hasonlóval, melyből a' körülfekvő hegyek állnak. A' nemek, melyek maradványait a' caunesi földalatti barlangokban eddigelé észrevettem, medvék, hienák, farkasok vagy kutyák, végre kecskékre szorítóknak. Egyik e' nemek között, melyre a' megmutatott csontok segítségével ismertem, úgy látszik odorhiena volt. Más csonttöredékek, melyek a' többi neméi, nem valának elegendőképp' megőrizve, sem eléggé jellemzők, hogy belőlök, kivéve a' nemet, biztos meghatározást vonni lehetett volna. A' caunesi barlangok hienái- 's medvéinek, fogaik állapotjából következtetve, igen kemény állományokkal kellett táplálkoznok. A' hienák minden foga kopott volt. A' medvék zápfogai úgy el valának romolva, hogy koronájokból alig maradt valami; gyökig el voltak kopva. E' megjegyzés mutatni látszik, hogy a' geologi időkor hienái kirekesztőleg húsevők voltak és sok csontot kellett szeszemorzsolniok. Végre a' medvéknél, melyek alkalmasint másként táplálkoztak 's faállományokból éltek, a' fogak annál gyorsabban elkoptak volna, minél nagyobbban éheztek. E' megjegyzés nem csupán a' caunesi medvékre 's hienákra vonatkozik, mert déli francia ország minden földalatti odrában hasonló lett dolgokat sokszor volt alkalmam tapasztalni. A' zápfogak ezen elromlása szembetűnő, kivált a' medvéknél, melyek gyakori maradványai a' faugsani barlangokban, déli francia országban valamennyi között a' legnevezetesebbekben, el vannak terjedve.

Ritka kigyó. — Két utazó, Dellon és Schouten, bizonyítja, hogy Malabar tengerpartján a' kigyók egyik nemére találtak, melyről eddig közelbi tudósítások hiányzottak. Az t. i. nem olly hosszú, mint a' Boa Constrictor, hanem csak 15–20 lábnyi, de olly vastag, mint egy közép vastagságú fatörzs, 's feje az ártánéhoz nagyon hasonló. Falánksága rendkívüli; azonban ha igen nagy falatot nyel-el, p. o. egy vastag embert, antilopot, oroszánt, — akkor megful, vagy felpukkad. Közönséges élelme a' sakal: de ha illy aranyfarkast nyelt-el, több napig nem képes mozgatni izmait, hanem meredten és mintegy elkábulva hever a' fűben vagy iszapban, 's akármelly gyermek is agyonűtheti. Hasonló állapotban szenved a' Boa Constrictor is. Ha már illy kigyót e' helyzetben találunk, éles karddal közepén kettévágjuk; 's ő ekkor az elnyeltt prédát kihányja, mely nem ritkán gyermek szokott lenni. Dellon ur is tanúja volt illy esetnek. Egy hindosztani család t. i. mezei munkája közben a' közel volt risszalmaboglyára fekteté csecsemőjét; nem sokára egy fenn említett nemű kigyó oda osont, 's a' szegény gyermeket elnyelé a' nélkül, hogy a' szülők elég gyors segédelmet hozhattak. A' rémitő rablót későbbben megölék ugyan, de a' csecsemő már megfulva volt.